

3. Třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady rovného zacházení, neboť ostatním úředníkům nacházejícím se v totožné situaci, jako je situace, v níž se nachází žalobkyně, bylo pověření prodlouženo na základě důvodů totožných s důvody, které uvedla žalobkyně ve své žádosti o prodloužení o jeden rok. V tomto rámci žalobkyně uplatňuje také nedodržení opatření k pozitivní diskriminaci, stanovených služebním řádem za účelem dosažení parity, přičemž tento argument se opírá o skutečnost, že nový vedoucí delegace, který byl jmenován na její místo, je muž.
4. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení zásady kontinuity veřejné služby, která je hlavním kritériem pro rozhodnutí o prodloužení, neboť pět ostatních osob rovněž odchází, z nich vedoucí útvaru spolupráce a vedoucí útvaru pro rozvoj venkova a bezpečnost potravin, jejichž pracovní místa jsou klíčová pro spolupráci a rozvoj. Žalobkyně tudíž tvrdí, že za těchto podmínek by prodloužení jejího pověření o jeden rok jakožto vedoucí delegace zajistilo kontinuitu veřejné služby a odbornou přípravu nově příchozích kolegů.

Žaloba podaná dne 22. května 2017 – Aldridge a další v. Komise

(Věc T-319/17)

(2017/C 249/49)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobci: Adam Aldridge (Schaerbeek, Belgie) a třicet dva dalších žalobců (zástupci: S. Rodrigues a A. Tymen, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobci navrhují, aby Tribunál:

— určil, že tato žaloba je přípustná a důvodná,

a v důsledku toho:

— zrušil rozhodnutí ze dne 15. července 2016, jímž byla zamítnuta žádost o přeřazení ze dne 16. března 2016;

— zrušil rozhodnutí ze dne 13. února 2017, jímž byla zamítnuta stížnost ze dne 14. října 2016;

— uložil povinnost nahradit majetkovou i nemajetkovou újmu vzniklou žalobcům;

— uložil žalované náhradu veškerých nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládají čtyři žalobní důvody.

1. První žalobní důvod, vycházející z námítky protiprávnosti vznesené vůči rozhodnutí ředitele Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 16. října 2012 provést jen jednorázové přeřazení dočasných zaměstnanců se smlouvou na dobu neurčitou.

Podle žalobců je uvedené rozhodnutí protiprávní, neboť bylo přijato v rozporu s čl. 10 odst. 3 a článkem 15 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PROZ“), s hierarchií norem i se zásadou ochrany legitimního očekávání. Rozhodnutí ředitele OLAF ze dne 15. července 2016, jímž byla zamítnuta žádost o přeřazení ze dne 16. března 2016, a ze dne 13. února 2017, jímž byla zamítnuta stížnost ze dne 14. října 2016 (dále společně jen „napadená rozhodnutí“), byla tudíž přijata na základě rozhodnutí, které je protiprávní, a musí být proto zrušena.

2. Druhý žalobní důvod, vycházející z porušení zásady řádné správy spočívajícího především v tom, že vstup nového služebního řád úředníků Evropské unie z roku 2014 a ustanovení omezujících perspektivy kariérního postupu za hranici platových tříd AD 12 a AST 9 v platnost nepředstavuje platný důvod pro vyloučení těchto dočasných zaměstnanců z přeřazovacích řízení.

3. Třetí žalobní důvod, vycházející z porušení zásady rovného zacházení, jelikož napadená rozhodnutí jsou v rozporu s rozhodnutím Komise, adresovaným agenturám Evropské unie, které stanoví účast dočasných zaměstnanců v přerazovacích řízeních. V této souvislosti uvádějí, že na dočasné zaměstnance Společného výzkumného střediska („CCR“) Komise se smlouvami na dobu neurčitou se vztahuje mechanismus každoročního přerazování, na což žalobci poukazují jako na bezdůvodné nerovné zacházení.
4. Čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení zásady proporcionality spočívajícího především v tom, že omezení přerazování v průběhu kariéry na jediné přerazení není opatřením odpovídajícím cíli zajistit potřeby OLAF v oblasti zvláštních odborností, popsanému v rozhodnutí ze dne 16. října 2016, nýbrž opatřením, které může naopak bránit tomu, aby OLAF udržoval dočasné zaměstnance dlouhodobě ve svých službách.

Žaloba podaná dne 24. května 2017 – Hautala a další v. EFSA

(Věc T-329/17)

(2017/C 249/50)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobci: Heidi Hautala (Helsinky, Finsko), Benedek Jávor (Budapešť, Maďarsko), Michèle Rivasi (Valence, Francie) a Bart Staes (Antverpy, Belgie) (zástupkyně: B. Kloostera, advokátka)

Žalovaný: Evropský úřad pro bezpečnost potravin (EFSA)

Návrhová žádání

Žalobci navrhují, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí EFSA ze dne 14. března 2017 pod číslem PAD 2017/005 CA, kterým potvrdil svá rozhodnutí ze dne 9. prosince 2016 a 7. října 2016 pod číslem PAD 2016/034, kterými byl zamítnut přístup ke většině dokumentů požadovaných žalobci; a
- uložil EFSA náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně šest žalobních důvodů.

1. První důvod vychází z porušení čl. 6 odst. 1 nařízení 1367/2006⁽¹⁾, když jej EFSA neuplatnil na požadované informace. Výjimka ze zveřejnění týkající se ochrany „obchodních zájmů fyzické či právnické osoby, včetně duševního vlastnictví“, stanovená v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení 1049/2001 měla být EFSA odmítnuta a neuplatněna na požadované informace, a to na základě čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.
2. Druhý důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 4 a čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení 1049/2001⁽²⁾ a článku 41 nařízení 178/2002⁽³⁾, když EFSA odmítl zveřejnit požadované informace o obchodních zájmech vlastníků studie, ačkoli nehrozilo konkrétní nebezpečí škody, z porušení čl. 4 odst. 4 písm. d) Aarhuské úmluvy, který stanoví, že výjimka ze zveřejnění se může uplatnit pouze na ochranu „důvěrnosti obchodních a průmyslových informací, je-li chráněna zákonem s cílem chránit legitimní hospodářský zájem“, přičemž v projednávané věci nebyl žádný konkrétní hospodářský zájem určen.
3. Třetí důvod vychází z toho, že EFSA nesprávně uplatnil čl. 63 odst. 2 nařízení 1107/2009⁽⁴⁾, které se nevztahuje na požadované informace a zveřejnění informací podléhá vyššímu veřejnému zájmu ve smyslu čl. 63 odst. 2 a/nebo článku 16 nařízení č. 1107/2009.
4. Čtvrtý důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, když EFSA neuznal existenci převládajícího veřejného zájmu na zveřejnění studií a odepřel žalobcům konstatování převládajícího veřejného zájmu na zveřejnění studií.